

пуди Арсенія Охридскаго и Калиника Ипекскаго да ся отречать отъ своитѣ си Архіепископскы престоли, а едновременно съ това той хыщный вѣкъ уграбна отъ Архіепископѣмъ имъ и самѣмъ независимость и самостоятельность и презъ единъ излѣганъ Царскій Бератъ усвои ги на Цариградската Патріаршія съ всичкытъ подвластны на Архіепископѣмъ епархіи 99).

Что стана послѣ това съ Арсенія Охридскаго и Калиника Ипекскаго? Мы това оставиме да говорѣтъ письменныѣ документы и още живото предаіе, което ся учувало въ святогорско-Зографско Българско монашество. Нека письменныѣ документы ны увѣряватъ за испѣждане Арсеніево и изъ Битоля, коікто остави онъ себѣ си за до смъртна-та си прехрана 100); Нека Зографкото Българско братство ни говори за заточеніе Арсеніево въ Св. Гора въ Зографскій монастырь, гдѣто при однородното си монашество Арсеній е нашелъ до послѣдны свои дни утѣшеніе въ на-сущно прехрануваніе; Нека Зографскій на Карей конакъ проповѣдува за живѣніе тоу тамо; Нека за смърть-та и погребеніе тоу свидѣлствуютъ неговыѣ труженническы мощи, които почиватъ въ основаніята на Копачката църква; Нека, най постъ казваме, Българско потомство чита въ Зографскы църковны поменицы подъ 1793 година име Ахіерея Арсенія за вѣчно поминовеніе и нека си напомнимъ козны-тъ и интригыѣ фенерскы противу народныѣ му пастыри! А мы основащися на вышеприведенныѣ вѣрны и истинны свидѣсства ще кажеме токмо, че правата за независи-мостьта и самостоятельностьта, които дарова на Охридска Архіепископія Юстиніанъ Великій, благочестивѣйшій нащъ

---

99) Читай за всичко това въ Историч. Изслѣдованіе за Охрид. и Ипекска Архіепископіи издадено въ 1869 година.

100) Историч. Изслѣд. за Охрид. и Ипекс. Архіепископіи издад. 1869 стр. 22. —